

Adam og Eva

— Banan!

— Mere banan!

— Mest banan!

— Aller bananest!!!

KUNSTENS FLOD

FORTSAT FRA MIDTERSIDEN

kunstner, der ikke havde penge til professionelle modeller, har givetvis i første instans ønsket at studere de afslappede legemers tegning og volumen under empiriets dragter, men man fornemmer også i skikkelsernes holdning den optagethed, floden har sat igang i dem, selv om man slet ikke ser floden eller dens begivenhed derved, der optager de parisiske borgere. Tegningen kan i øvrigt bese i den smukke udstilling af danske tegninger, som Kobberstiksamlingen fornylig åbnede i sit lille udstillingsrum. Mange år senere maler J. F. Willumsen sit billede af Pont St. Michel, med det myldrende liv af gående og kørende på køjen og broen, og det hele er holdt sammen af den linje, der via gaden, broen og Parvis'en foran Notre Dame de Paris, tvinger beskueren ind i billedet og dets handling. Måske er det netop dette billede, der bedst vækker erindringen i os om floden, byen og kirken.

På sin ø midt i Seinen ligger Notre Dame umærkeligt forankret til det øvrige franske land ved broer. Den store klokkes slag når ind i den mørke kirke, hvor tjeneren gør klar til den konventuale højmesse for de til kirken knyttede korherre. Lidt efter lidt indtager de klædt i de brune slag med bånd i Jomfru Maria's farve — den blå — over den hvide rochet deres plads i de rigt udskaarne korstole i de rigt tilgittede kor, hvor neonlysene er tændt; tidebønnen terz begynder, nogle herrer kommer værdigt for sent, og den tunge klokke runger stadigt langsomt mellem det høje kirkerums buer. Den celebrerende præst kommer ved messens begyndelse, og en lille forsinket dreng i lang, hvid messedragt; hjælper ham ved alteret; senere tynger drengen med klokkeren stemme epistlen fra alterets højre side fra en læsepult anbragt på et højt stativ. Efterhånden som de gamle stemmer vænner sig til sangen, bliver de kraftigere, godt understøttet af en civilklædt herre

ved harmoniet, der anvendes til daglig; kirkens store orgel i vestenden af det mægtige rum bruges kun på de store festdage i kirkeåret, hvilket ikke udelukkende omfatter de gangse højtid. Kardinalhatten henger lystigt ned fra korhvælvet og bryder den sinistre atmosfære oppe i det store rums mørke,

hvor farvede glaseruder kæmper en kamp for at overvinde sejrherren, og udenfor det lukkede kor, i ambulatoriet, glider en stadig strøm af turister, læg og lært, som et symbol på menneskeheden på vandring efter stadig nyt, uden evne eller vilje til at fatte det mysterium, der foregår på alteret en halv snes meter fra dem. Efter messens afslutning forlader korherrene koret i en langsom procession, gør værdigt en lille bøjning med hovedet for alterets krucifiks og relikvier, og forsvinder ud i sa-

krastiet. Der siges ofte om Paris og Seinen, at de har indgået en lidenskabelig forbindelse, i så fald må denne metropolitane kirke være et resultat af denne forbindelse eller måske tager den selv del i denne; det er jo ikke så mange aaringer siden, at Seinen kunne spille et kornmagasin i gotisk udstyr i sine brune bølger, nemlig da man indrettede Notre Dame og også perlen i fransk gotik, det tidligere kongelige huskapel Sainte Chapelle, til merkantile formål i folkets og dermed Paris' hellige

navn. Men hvorom alting er, så har byen i hvert fald forstået at tjede flodens overgreb, men fra tid til anden viser Seinen sig som byens overmand, når den lader sine vande slikke på byens officielle vandmærke, Saa-

ven.

BAG kardinal Mazarin's kup-lede søde vis i vis Louvre på den anden bred og hvor Det franske Akademi nu har domicil i det store renvaskede barokpalæ, findes et lille anlæg med storbladede tulipantræer; i midten en dobbeltstetle med sindbillederne på Handel og Rigdom i form af to kvindeansigter og på soklen er indgraveret byen Paris' våben med den vuggende karavel, der aldrig synker, og dette vel af mange pariserefarer oversete, men også beskedne billedhuggerarbejde, er faktisk et udtryk for byens og flodens afhængighed af hinanden. En hugavil ind mod anlægget er dækket med lyseblå lister, og ikke langt herfra ligger Paris mest velholdte græsplæne for fodderne af statuen af Voltaire. I gaden, der bærer flodens navn, er der i kunsthändlerens vindue udstillet Callot's små stik med måneds- og helgennavne, og i anlægget går pæne rene duer rundt og spiser brødsmler. På vej mod Seinen og dens kajer går en langhåret kunstner med pigeår, lysebrun filthat, grågrøn lærredsjakke og snævsede autentiske (som de parisiske annoncer kalder dem) cowboy-benklæder, og han har sin pige i hånden. En neger i isabellfarvet lang, side kofte af let stof og med vide armer ud over fingerspidserne, store slidser i koftens sider, der lader se hans hvide underklædning og sorte skinneben, forsøger at flænere forbi i et par europæiske sko. På hovedet har han en skinnende hvid kalot med orange borter. En pige, der er mere end *incroyable* i sin påklædning: sort Alice-hat, fuld barm i en trang kanariegul t-shirt over stramme nussede bukser i en ubestemmelig farve, bare fødder i klask mod brostenen, og oldemors purpur og attachéske i træbehandskede hænder, har forladt sin antikerede sartrestinkende *cane* for at få lidt frisk luft ved floden og måske finde en ny copain, måske ham, der har dekoreret en romansk buet dørs indhug i kajmuren ved brandmandens plads. Pigebarnet ser i alt sit pariserisk nordisk eller germansk ud, og hun kan jo også være et afkom af de rødhårede vikinger fra Normandiet, og måske endda være i familie med samme folk, der blev standset i fortsættelsen af deres plyndringstogt og faktisk belejrede byen Paris, og da de langt om længe fik tilladelse til at sejle videre op ad floden, sagde de på ægte dansk vis *hæ!* ved at plyndre benediktinerabbediet; St. Germain des Prés.

Jens Fr. Nørhæk.

det min far

VI ku' lisse godt ta' og flytte helt ud i vores have nu snart, sa'e min mor i morges, fordi det bedre end og køre alt maden på cykel hver dag og hjem igen, fordi vi ska' nok ikke derud i morgen. Og så har vi ingen kød og frikadellerne ligger ude i haven og duer ikke på onsdag. Langt ud og dobbelt bogholderi omtrent og for dyrt i længden. Og kuns én kaffekande har vi. Gider ikke og bli'e ved.

Så flytter vi sgu' da ud i morgen, sa'e min far. Bare se og få stuvt læsset, fordi vi ta'r en ordentlig vognmand og ikke Rudolf mer', fordi han har fået ny vogn der ikke må skraves og køre på grus. Dyr og holle i forsikring, si'r han. Må holle op med og ryge pipe for og spare sammen. Den vogn ska' tobakshandleren få lov og betale, si'r han, så han ta'r nok en Kaptajn næste gang, hvis tobakken stiger igen.

Flyt alt sammen ned i opgangen i morgen tidlig, så vi sparer flyttemanden og slæve, sa'e min far. Billigere når han ikke ska' vente og ha' bajer og cigar. Godt vi ingen divaner har og ska' med, fordi vi ka' nøjs med en lille vogn med køpskiner te' dyner og pottplanter, der ikke må blive hjemme og gå ud. Av hvor hele ejendommen glør nok. Se dem, nu flytter de i haven, selv om det regner og alting. Vikinger omtrent. Tror

squ' vi ska' tænde bål på gulvet, når vi har gasovn i stuen og petroleumslampe.

Nogen si'r osse vi ka' sagtens, sa'e min mor, fordi vi glider fra det hele og visevænten og beskutte trapper og gården er ikke fejst siden fastelavn. Såd'n sku' allesammen bare ha' det, si'r de. Rige folk har alle tider sommerhuse og kommer ikke hjem før te' september engang, når det smadder koldt og mørkt og omtrent snevejr. Nogensangne har de maler te' og lave hele huset i orden. så

de ka' komme hjem og se fjernsyn uden og det smutter a' på deres fine tøj med maling på ærmerne.

Vi ska' osse ud og se efter, hvad det er ham Rekkert går og laver, fordi han bygger stilladser oppe på sit tag og er hemlig når nogen spør, si'r makketenderen. Ligner en radar og er måske en spionsender te' den anden haveforening. Ska' vi snart få en brems på, og så er det en ordentlig bøde og måske bli'r han jaget ud af foreningen.

ERASMUS

WEEKEND

A-PRESSENS SONDAGSTILLÆG

Adresse:
Nr. Farimagsgade 49
København K.
Tlf. Central 13 95

Redigeret af:
Robert Corydon

Lay-out:
Kai Hansen

Redaktion:
Claus Becker (ansvarshavende)
Harv. Rasmussen og Hans Rishø.